

RAAD VAN STATE, AFDELING BESTUURSRECHTSPRAAK

IXe KAMER

A R R E S T

nr. 219.128 van 3 mei 2012
in de zaken I. A. 197.762/IX-6950
II. A. 198.985/IX-7050

In zake: I. en II.
Johnny VANSTRAELEN
wonend te 3500 Hasselt
Nieuwe Heidestraat 27
waar woonplaats wordt gekozen

tegen:

I. en II.
de BELGISCHE STAAT, vertegenwoordigd door de
minister van Landsverdediging

I. Voorwerp van de beroepen

1. Het beroep in de zaak A. 197.762/IX-6950, ingesteld op 21 september 2010, strekt tot de nietigverklaring van de beslissing van de minister van Landsverdediging van 21 juli 2010 waarbij de aanvraag van Johnny Vanstraelen tot het verkrijgen van een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking voor een duur van twaalf maanden vanaf 1 augustus 2010 wordt afgewezen.

2. Het beroep in de zaak A. 198.985/IX-7050 strekt tot de nietigverklaring van “de Ministeriële Beslissing Nr 10 011271 van 30 Nov 2010 [...]”.

II. Verloop van de rechtspleging

3. De verwerende partij heeft in de beide zaken een memorie van antwoord ingediend en de verzoeker heeft in de beide zaken een memorie van wederantwoord ingediend.

Auditeur Geert De Bleekere heeft een verslag opgesteld in de beide zaken.

De verzoeker heeft in de beide zaken een verzoek tot voortzetting van het geding en een laatste memorie ingediend.

De partijen zijn opgeroepen voor de terechtzitting, die heeft plaatsgevonden op 26 maart 2012 in de beide zaken.

Staatsraad Bert Thys heeft verslag uitgebracht in de beide zaken.

Johny Vanstraelen, en kapitein-commandant Valéry De Saedeleer, die verschijnt voor de verwerende partij, zijn gehoord in de beide zaken.

Eerste auditeur Geert De Bleekere heeft advies gegeven in de beide zaken.

Er is toepassing gemaakt van de bepalingen op het gebruik der talen, vervat in titel VI, hoofdstuk II, van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973.

III. Feiten

4.1. De verzoeker maakt op het ogenblik dat de bestreden beslissingen worden genomen, deel uit van het kader van de beroepsofficieren van de Landmacht. Hij heeft de graad van kapitein.

4.2. Vanaf 1 augustus 2000 geniet de verzoeker achtereenvolgens zestig maanden tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking “tijdelijk stelsel” (hierna: TALO-T), achtenveertig maanden tijdelijke ambtsontheffing wegens persoonlijke aangelegenheden “tijdelijk stelsel” (hierna: TAPA-T) en twaalf maanden tijdelijke ambtsontheffing wegens loopbaanonderbreking “stelsel in regime” (hierna: TALO-R).

4.3. Op 11 mei 2010 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een verlenging van zijn TALO-R voor een duur van twaalf maanden vanaf 1 augustus 2010.

Op 21 juli 2010 wijst de minister van Landsverdediging deze aanvraag af. Ter motivering stelt de minister dat de maatregelen “TALO-T” en “TAPA-T”, die de verzoeker sinds 1 augustus 2000 heeft genoten, destijds onder meer in het leven werden geroepen om militairen de kans te geven zich professioneel te reïntegreren in het burgerleven en om, na de afloop ervan, een definitieve keuze te maken tussen een heropname in de getalsterkte en een definitief ontslag. Volgens de minister heeft de verzoeker alle mogelijkheden voor het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing uitgeput en wordt hem om die reden gevraagd een definitieve keuze te maken.

Deze afwijzing van verzoekers aanvraag maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 197.762/IX-6950 (hierna: de eerste bestreden beslissing).

4.4. Op 12 augustus 2010 dient de verzoeker een aanvraag in tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens uitzonderlijke omstandigheden voor een duur van drie maanden vanaf 1 augustus 2010.

Wat de voormelde “uitzonderlijke omstandigheden” betreft, stelt de verzoeker dat de beslissing van de minister van 21 juli 2010 houdende de afwijzing van zijn aanvraag tot verlenging van zijn TALO-R voor een duur van twaalf maanden vanaf 1 augustus 2010 werd genomen met schending van verscheidene beginselen van behoorlijk bestuur en dat de behandeling van het beroep tot nietigverklaring dat hij bij de Raad van State zal instellen ongeveer drie maanden in beslag zal nemen.

Op 24 september 2010 willigt de minister van Landsverdediging deze aanvraag in.

4.5. Met ingang van 1 november 2010 - dit is na afloop van de hiervóór vermelde TAPA - wordt de verzoeker heropgenomen in de getalsterkte. Luidens zijn aanvraag tot heropname, die van 10 november 2010 dateert, acht de verzoeker zich gedwongen om zijn heropname te vragen, maar acht hij ze geenszins wenselijk op dit tijdstip. Hij voegt eraan toe dat hij zo spoedig mogelijk ontslag zal aanvragen.

4.6. Diezelfde dag nog, op 10 november 2010, dient de verzoeker een aanvraag tot ontslag in. Uit deze aanvraag blijkt dat de verzoeker op 12 oktober 2010 een aanvraag voor een nieuwe tijdelijke ambtsontheffing wegens uitzonderlijke omstandigheden heeft ingediend voor een periode van drie maanden vanaf 1 november 2010, maar dat deze aanvraag niet werd voorgelegd aan de minister. De verzoeker stelt dat dit hem pas de laatste werkdag van oktober duidelijk werd gemaakt, zodat hij - gelet op de bepalingen van het Militair Strafwetboek - geen andere keuze had dan zich op 3 november 2010 aan te melden op de dienst. Hij herhaalt dat een heropname niet wenselijk is, omwille van zijn actuele beroepsactiviteiten en persoonlijke omstandigheden. Wegens het niet

verkrijgen van een nieuwe tijdelijke ambtsontheffing wegens uitzonderlijke omstandigheden, ziet de verzoeker geen andere mogelijkheid dan ontslag te nemen met de hoogste dringendheid.

De verzoeker besluit zijn aanvraag als volgt:

“3. Ik vraag met prioriteit alsnog een toestaan door de Minister van Defensie van het verzoek ingediend via Mod B van 12 Okt 2010 of een herroeping van diens Ministeriële Beslissing Nr 10 007461 van 21 Jul 2010. Indien de Minister dit toestaat vervalt het voorwerp van de ontslagaanvraag en vervalt mijn verzoek hierover.

4. Bij niet toestaan van verzoek van Par 3, rest er mij - gezien de overmacht van omstandigheden zoals uiteengezet in Par 2 - geen andere mogelijkheid dan ontslag aan te vragen, zonder enige nadelige erkenning en met behoud van alle rechten, en dit vanaf datum van 01 Dec 2010 (zoals de Minister heeft gesuggereerd in diens Ministeriële Beslissing Nr 10 007461 van 21 Jul 2010)”.

4.7. Op 30 november 2010 verleent de minister zijn toestemming voor het aangevraagde ontslag met ingang van 1 december 2010.

Bij koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 wordt het ontslag van de verzoeker aanvaard. Dit koninklijk besluit bepaalt voorts dat de verzoeker op 1 december 2010 met zijn graad en anciënniteit overgaat naar het kader van de reserveofficieren van de Landmacht, korps van de Logistiek.

De beslissing om de verzoeker te ontslaan maakt het voorwerp uit van het beroep tot nietigverklaring in de zaak A. 198.985/IX-7050 (hierna: de tweede bestreden beslissing).

IV. Samenvoeging van de zaken A. 197.762/IX-6950 en A. 198.985/IX-7050

5. Uit de uiteenzetting van de feitelijke gegevens van de beide zaken blijkt dat deze zaken nauw samenhangen. Dit is des te meer het geval omdat, zoals hierna zal blijken, de beslechting van de eerste zaak een weerslag kan hebben op de beslechting van de tweede zaak. Er is dan ook aanleiding om de beide zaken

met toepassing van artikel 60, derde lid, van het algemeen procedurereglement samen te voegen.

V. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 197.762/IX-6950

Standpunt van de partijen

6. De verwerende partij werpt een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, gesteund op het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker.

Zij betoogt met betrekking tot dit belang in het algemeen dat het niet volstaat dat de verzoekende partij voor de Raad van State slechts gegriefd is door de bestreden bestuurshandeling. Bovendien is vereist dat de vernietiging van deze handeling de verzoekende partij enig voordeel verschaft.

Volgens de verwerende partij moet worden vastgesteld dat de verzoeker sinds 1 december 2010 op grond van zijn eigen aanvraag werd ontslagen uit het kader van de beroepsofficieren, zodat hem in de hoedanigheid van beroepsofficier geen militaire dienstverplichtingen meer kunnen worden opgelegd. De verwerende partij leidt hieruit af dat de eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing aan de verzoeker geen enkel voordeel meer kan opleveren. De ontslagbeslissing verzet er zich volgens haar trouwens tegen dat aan de verzoeker na een vernietiging van de eerste bestreden beslissing alsnog een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing zou worden toegekend. Bovendien valt volgens de verwerende partij niet in te zien welk belang de verzoeker nog zou hebben bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing, nu de aangevraagde tijdelijke ambtsontheffing betrekking had op de periode van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011 en de laatstgenoemde datum verstreken is.

7. De verzoeker repliceert dat de verwerende partij er geen rekening mee houdt dat de ontslagaanvraag niet uit vrije wil gebeurde en slechts

het gevolg was van de eerste bestreden beslissing. Indien de tijdelijke ambtsontheffing van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011 toegestaan was geweest, dan had de verzoeker geenszins een ontslagaanvraag ingediend. Bovendien blijkt uit de desbetreffende stukken dat het slechts gaat om een “voorwaardelijke” ontslagname, namelijk in het geval geen tijdelijke ambtsontheffing van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011 wordt toegestaan en tegelijk een ongunstige beslissing over de aangevraagde uitzonderlijke tijdelijke ambtsontheffing van 1 november 2010 tot 1 februari 2011 wordt genomen.

De verzoeker stelt voorts dat hij bij een eventuele vernietiging van de eerste bestreden beslissing mag verwachten dat de verwerende partij zich zal plaatsen op het tijdstip van de vernietigde beslissing en een nieuwe beslissing zal nemen. De verzoeker vraagt dat de Raad van State hem in het geval van een vernietiging, volledig zou herstellen in zijn administratieve toestand voorafgaand aan de eerste bestreden beslissing, en desgevallend zou vaststellen dat de ontslagaanvraag zonder voorwerp geworden is en bijgevolg vervallen is.

De verzoeker benadrukt dat het ontslag werd aangevraagd zonder “verbintenisrechtelijke vrije wil”, omdat er geen enkele andere uitweg meer bestond. Hij zet tevens uiteen dat volgens hem bij het nemen van de beslissing tot ontslag op een zeer substantiële wijze diverse beginselen van behoorlijk bestuur werden geschonden.

De verzoeker besluit dat het louter bestaan van de ontslagaanvraag geen reden kan zijn om hem het rechtens vereiste belang bij zijn beroep tot nietigverklaring te ontfagen. Hij stelt dat zijn initieel belang ongewijzigd en nog steeds aanwezig is.

Ten slotte voert de verzoeker aan ook een substantieel moreel belang bij de vernietiging van de eerste bestreden beslissing te hebben, aangezien hij een erg negatieve ervaring heeft opgelopen door de wijze van beslissen en behandelen van het dossier en door de houding van de betrokken administratieve

diensten. Bovendien staat hij nog steeds in nauw contact met het militaire milieu en is de hele zaak schadelijk voor zijn reputatie. Een vernietiging kan hem eerherstel verlenen.

Beoordeling

8. De verwerende partij laat in essentie gelden dat de verzoeker niet het rechtens vereiste belang heeft bij zijn beroep tegen de eerste bestreden beslissing, omdat hij vooreerst op eigen aanvraag ontslag heeft verkregen, waardoor niet meer tot een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing kan worden beslist, en voorts de periode waarvoor de verzoeker een verlenging van zijn TALO-R had aangevraagd, inmiddels is verstreken.

9. De omstandigheid dat bij koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van ontslag werd aanvaard, doet evenwel als zodanig aan verzoekers belang bij het voorliggende beroep geen afbreuk. De verzoeker heeft immers tegen het voormelde koninklijk besluit evenzeer een beroep tot nietigverklaring ingesteld (zaak A. 198.985/IX-7050). Zoals hierna bij de beoordeling van de ontvankelijkheid van dat beroep zal blijken, betreft dat ontslag voor de verzoeker een voor vernietiging vatbare handeling en heeft de verzoeker het rechtens vereiste belang bij de vernietiging van die handeling.

Een vernietiging van de eerste bestreden beslissing en van verzoekers ontslag zou ertoe leiden dat de verwerende partij een nieuwe beslissing dient te nemen over verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verlenging van zijn TALO-R van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011. Een dergelijke vernietiging verschaft de verzoeker derhalve wel degelijk een voordeel.

10. De omstandigheid dat de periode van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011 waarvoor de verzoeker een verlenging van zijn TALO-R had aangevraagd, inmiddels is verstreken, doet evenmin afbreuk aan verzoekers belang

bij het voorliggende beroep. Een vernietiging van de eerste bestreden beslissing en van verzoekers ontslag kan na een eventueel vernietigingsarrest immers nog steeds leiden tot een regularisatie van verzoekers rechtspositie in dienst van de Krijgsmacht.

11. De verzoeker beschikt bijgevolg over het rechtens vereiste belang bij zijn beroep.

De exceptie is niet gegrond.

VI. Ontvankelijkheid van het beroep in de zaak A. 198.985/IX-7050

Standpunt van de partijen en van de auditeur-verslaggever

12. De verwerende partij werpt ook in deze zaak een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep op, gesteund op het ontbreken van het rechtens vereiste belang in hoofde van de verzoeker.

Zij voert vooreerst aan dat de verzoeker de beslissing van de minister van Landsverdediging aanvecht waarbij zijn ontslagaanvraag wordt goedgekeurd. Het nadeel dat de verzoeker lijdt, vloeit evenwel niet voort uit deze ministeriële beslissing, maar wel uit het koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 waarbij zijn ontslag wordt aanvaard. De verzoeker had derhalve dit laatstgenoemde besluit moeten bestrijden, wat hij niet heeft gedaan. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoeker dan ook geen voordeel opleveren.

Voorts merkt de verwerende partij op dat de verzoeker ontslag heeft verkregen op eigen aanvraag. De verzoeker beweert weliswaar onder druk te zijn gezet, maar het kan niet worden ontkend dat hij het ontslag om persoonlijke redenen heeft aangevraagd.

De verwerende partij betoogt tevens dat de verzoeker door benutting van allerlei statutaire mogelijkheden al meer dan tien jaar geen diensten meer heeft vervuld bij de Krijgsmacht en aldus te kennen heeft gegeven de band met de actieve dienst bij de Krijgsmacht te willen verbreken. Zij voegt eraan toe dat het eventuele argument van de verzoeker dat hij zijn “sociaal vangnet” niet wil verliezen voor het geval hij in de privé-sector niet meer succesvol zou zijn, niet kan worden aangenomen.

Ten slotte stelt de verwerende partij dat de verzoeker zelf in zijn ontslagaanvraag heeft aangegeven dat hij akkoord gaat met zijn ontslag indien hij de gevraagde ambtsontheffing niet kan verkrijgen. Aangezien de aangevraagde TALO-R op 1 augustus 2011 haar einddatum zou hebben gehad, kan ze aan de verzoeker thans niet meer worden toegekend. Bijgevolg komt vast te staan dat de verzoeker akkoord gaat met zijn ontslag. Een eventuele vernietiging van de weigering om een TALO met als einddatum 1 augustus 2011 toe te kennen, zou trouwens niet leiden tot een automatische toekenning van deze ambtsontheffing, aangezien de verzoeker geen recht daarop kan laten gelden.

13. De verzoeker repliceert vooreerst dat in zijn verzoekschrift de nietigverklaring wordt gevraagd van de overheidsbeslissing die wordt weergegeven door inventarisstuk I. Dit stuk omvat ook het koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010. Voor zover verwarring mogelijk zou zijn, doordat hij bij de omschrijving van het voorwerp van het beroep melding heeft gemaakt van de “ministeriële beslissing” in plaats van de “overheidsbeslissing”, moet dit volgens de verzoeker worden toegeschreven aan de verwerende partij die zowel de ministeriële beslissing van 30 november 2010 als het koninklijk nr. 8218 van 5 december 2010 als één enkel integraal document zonder enige uitleg aan hem heeft overgemaakt. Bovendien blijkt uit de uiteenzetting van zijn middelen dat hij zich richt tegen het geheel van inventarisstuk I en niet louter tegen een onderdeel ervan. Volgens de verzoeker heeft de verwerende partij zich ook tegen een zodanig voorwerp verweerd. Het eventuele bestaan van een louter materiële onduidelijkheid doet dan ook geen afbreuk aan zijn belang bij het beroep.

In ondergeschikte orde laat de verzoeker gelden dat het koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 er niet gekomen zou zijn indien het ministerieel besluit van 30 november 2010 er niet was geweest. De verzoeker stelt dat hij bovendien op het ogenblik van het instellen van zijn beroep tot nietigverklaring ervan mocht uitgaan dat het voormelde koninklijk besluit was geannuleerd door het koninklijk besluit nr. 8240 van 21 december 2010 waarbij hij in het kader van de beroepsofficieren werd benoemd in de graad van kapitein-commandant.

Voorts betoogt de verzoeker dat uit het dossier blijkt dat hij de Krijgsmacht helemaal niet wenste te verlaten en dat hij wilde terugkeren zodra de omstandigheden dit redelijkerwijze toelieten. Hij stelt in zijn beide verzoekschriften te hebben aangetoond dat de bestreden beslissingen niet op een geoorloofde wijze werden genomen. Hij meent er dan ook belang bij te hebben de vernietiging van de beide bestreden beslissingen te verkrijgen.

Volgens de verzoeker had hij ook tijdens de periodes van ambtsontheffing nog militaire verplichtingen tegenover de Krijgsmacht en was de band nog zeer intens. Het door de verwerende partij geopperde argument inzake het “sociaal vangnet” is, zo stelt de verzoeker, louter hypothetisch. Zijn vraag in 2009 om terug te keren naar de Krijgsmacht toont dit aan. Het belang van de Krijgsmacht zelf bij de zaak is nihil, nu zij geen enkele kost en geen enkel ander nadeel kenbaar maakt. Hoe dan ook zullen in 2012 alle middelen voor ambtsontheffing uitgeput zijn, zodat de verzoeker in 2012 de Krijgsmacht opnieuw zal vervoegen.

Ten slotte voert de verzoeker aan dat zijn ontslagaanvraag inderdaad werd verbonden aan de door de minister geweigerde TALO-R voor een duur van twaalf maanden vanaf 1 augustus 2010 (zaak A. 197.762/IX-6950), maar ook aan de aanvraag van 12 oktober 2010 tot het verkrijgen van een ambtsontheffing wegens uitzonderlijke omstandigheden van 1 november 2010 tot 1 februari 2011. Deze laatste aanvraag werd door de administratieve diensten van

de verwerende partij zelfs niet aan de minister voorgelegd, terwijl het ontslag overbodig zou zijn geweest indien de minister de aanvraag van 12 oktober 2010 had goedgekeurd.

14. De auditeur-verslaggever stelt in zijn verslag over de zaak, bij de beoordeling van de hiervóór vermelde argumentatie van de partijen, dat de tweede bestreden beslissing geen voor vernietiging vatbare beslissing is, omdat ze aan de verzoeker het ontslag op diens eigen aanvraag verleent waardoor de verwerende partij de verzoeker niet eenzijdig bindt.

Wat het door de verzoeker aangevoerde gedwongen karakter van zijn ontslagaanvraag betreft, argumenteert de auditeur-verslaggever dat de beslissing van de minister van 21 juli 2010 om verzoekers aanvraag tot het verkrijgen van een verlenging van zijn TALO-R van 1 augustus 2010 tot 1 augustus 2011 af te wijzen, de ontslagbeslissing niet determineert. Hij wijst er in dit verband op dat de eerstgenoemde beslissing van de minister en de ontslagbeslissing geen complexe verrichting vormen, waarbij de onwettigheid van de voorbeslissing de wettigheid van de eindbeslissing aantast, en dat de verzoeker na de afwijzing van zijn aanvraag tot verlenging van zijn TALO-R zelf de keuze heeft gemaakt om zijn ontslag in te dienen en niet om zijn hernomen dienst voort te zetten.

Wat het voorwaardelijke karakter van de ontslagaanvraag betreft, betoogt de auditeur-verslaggever dat het niet aan de verzoeker toekomt om de uitvoerbaarheid van de eerste bestreden beslissing in vraag te stellen. Vermits de verzoeker niet de schorsing van de tenuitvoerlegging van deze beslissing heeft gevorderd, is ze uitvoerbaar gebleven en kan van de overheid niet worden verwacht dat ze haar beslissing over de ontslagaanvraag van de verzoeker zou uitstellen totdat de Raad van State zich over verzoekers beroep tot nietigverklaring heeft uitgesproken. In zoverre de verzoeker zijn ontslagaanvraag afhankelijk heeft gemaakt van de opschortende voorwaarde dat de minister alsnog een beslissing zou nemen over zijn aanvraag van een tijdelijke ambtsontheffing wegens

uitzonderlijke omstandigheden voor de periode van 1 november 2010 tot 1 februari 2011, zijn volgens de auditeur-verslaggever de redenen waarom verzoekers aanvraag door de administratieve diensten niet aan de minister werd voorgelegd, duidelijk: aangezien aan de verzoeker al eerder duidelijk was gemaakt dat een tijdelijke ambtsontheffing niet meer mogelijk was, kon zijn aanvraag tot het verkrijgen van een bijkomende tijdelijke ambtsontheffing slechts worden opgevat als een willig beroep, waarover de minister niet verplicht was te beslissen.

Beoordeling

15. In zijn ontslagaanvraag van 10 november 2010 stelt de verzoeker uitdrukkelijk dat hij “met prioriteit” alsnog het toestaan beoogt van zijn aanvraag van 12 oktober 2010 tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing wegens uitzonderlijke omstandigheden, dan wel een “herroeping” van de ministeriële beslissing van 21 juli 2010 waarbij zijn aanvraag tot verlenging van zijn TALO-R wordt afgewezen. De verzoeker voegt eraan toe dat indien de minister dit toestaat, het voorwerp van de ontslagaanvraag vervalt.

De verzoeker heeft aldus zijn ontslagaanvraag uitdrukkelijk ondergeschikt gemaakt aan zijn aanvragen tot het verkrijgen van een tijdelijke ambtsontheffing. In die zin zijn de weigering om de verzoeker een verlenging van zijn TALO-R te verlenen, waarvan de verzoeker de nietigverklaring vordert in de zaak A. 197.762/IX-6950, en zijn ontslag onverbrekkelijk met elkaar verbonden en tast de eventuele onwettigheid van de eerste bestreden beslissing de wettigheid van de tweede bestreden beslissing aan.

De tweede bestreden beslissing legt in weerwil van de door de verzoeker prioritair gevraagde tijdelijke ambtsontheffing, het ontslag op. Deze beslissing is grievend voor de verzoeker, gelet op zijn uitgesproken voorkeur voor een tijdelijke ambtsontheffing. Anders dan de auditeur-verslaggever in zijn verslag besluit, is ze voor de verzoeker dan ook een voor vernietiging vatbare beslissing.

16. De verzoeker heeft ook het rechtens vereiste belang bij de nietigverklaring van deze beslissing, vermits een dergelijke nietigverklaring - samen met de vernietiging van de eerste bestreden beslissing - de mogelijkheid tot stand brengt dat de verwerende partij alsnog een gunstige beslissing neemt met betrekking tot zijn aanvragen tot het verkrijgen van een verlenging van zijn tijdelijke ambtsontheffing. Zoals hiervóór onder randnummer 10 werd vastgesteld, staat de omstandigheid dat de aangevraagde verlenging van verzoekers TALO-R betrekking had op een periode die reeds verstreken is, niet in de weg aan een heropneming van de verzoeker in de getalsterkte en een nieuwe beslissing over de toekenning van een tijdelijke ambtsontheffing. Ook het feit dat de verzoeker al vanaf 1 augustus 2000 een tijdelijke ambtsontheffing heeft genoten - waaruit de verwerende partij zonder grond afleidt dat de verzoeker zijn band met de actieve dienst bij de Krijgsmacht wil verbreken - ontnemt hem zijn belang bij het beroep niet.

Ten slotte kan de verwerende partij niet worden bijgevallen in haar standpunt dat de verzoeker geen belang heeft bij zijn beroep doordat hij zich richt tegen de beslissing van de minister van Landsverdediging van 30 november 2010 waarbij wordt ingestemd met zijn ontslag, en niet tegen het koninklijk besluit nr. 8218 van 5 december 2010 waarbij zijn ontslag wordt aangenomen. Uit de uiteenzetting van het verzoekschrift blijkt genoegzaam dat de verzoeker de administratieve rechtshandeling betwist waarbij hij wordt ontslagen. Het stuk waarnaar hij verwijst, omvat bovendien niet alleen de voormelde ministeriële beslissing, maar ook het voormelde koninklijk besluit. Dat koninklijk besluit wordt dan ook mede geacht het voorwerp uit te maken van het beroep.

De excepties zijn niet gegrond.

17. Vermits het auditorsverslag beperkt is tot het onderzoek van de voormelde excepties, is er aanleiding om de debatten te heropenen en een aanvullend onderzoek van de beide zaken door het Auditoraat te gelasten.

BESLISSING

1. De zaken A. 197.762/IX-6950 en A. 198.985/IX-7050 worden samen-gevoegd.

2. De debatten worden heropend.

3. Het door de auditeur-generaal aangewezen lid van het auditoraat wordt belast met een aanvullend onderzoek.

Dit arrest is uitgesproken te Brussel, in openbare terechtzitting van 3 mei 2012, door de Raad van State, IXe kamer, samengesteld uit:

André Vandendriessche,	kamervoorzitter,
Daniël Moons,	staatsraad,
Bert Thys,	staatsraad,
bijgestaan door	
Tiny Temmerman,	griffier.

De griffier

De voorzitter

Tiny Temmerman

André Vandendriessche